

Happy End

Det finns faktiskt en hel del gott att säga om Christina Olofsons senaste film.

Den andas optimism om generationers möjlighet att lära av varandra, den för fram ett humanistiskt budskap om att leva och låta leva – och den propagerar hårt mot rökning. Happy End är med andra ord en god film, men det är tyvärr inte en bra film. Långfilmsdebuterande Stefan Norrthon spelar den extremt omogne Lukas (verkar vara max 18 men ska tydligen föreställa 25 år), som flyr storstaden för pappans lägenhet i Visby. Tanken är att han i lugn och ro ska skriva några rocklåtar men vid ankomst ser han att lägenheten redan är uthyrd till Marja, en världsvan och före detta äventyrslysten kvinna som närmar sig 70-årsstreck. De två udda själarna tvingas av olika omständigheter att bo tillsammans och utvecklar sedan motvilligt, men som ett manusbrev på posten, en speciell sorts vänskap.

Olofson och manusförfattaren Soni Jörgensen berättar om livslögner och krossandet av detsamma, om oförlösta drömmar och om ansvar för de egna gärningarnas konsekvenser, men de gör det på ett så pass förenklat och konstruerat vis att vi aldrig tillåts komma under teorins yta. Den gamla ska lära sig om datorer och den unge om ansvar, ungefär.

Konflikterna är allt annat än subtila och dialogen vacklar, precis som Norrthons agerande (Harriet Andersson är dock som oftast närvarande), mellan tidvis närhet och dominerande distans vilket gör att tonen ibland skorrar ordentligt falskt. Samtalen mellan den löst tecknade Lukas och hans nyvunna vänner, brödraparet Greger och Bamse, ligger ibland på en trovärdighetsnivå motsvarande den där min gamle far skulle börja uttrycka sig med ord som "det suger" och "är nere med". Bamses och Gregers figurer känns överhuvudtaget totalt malplacerade och övertaliga, som vore de inbaxade bara för att ge historien ännu mer övertydlig symbolik (det ska dock sägas att Alexander Skarsgård som Bamse gör det mesta av sin otacksamma situation). När denna berättarlinje dessutom blandar in en stackars misshandlad pojke, som

sedan lämnas vind för väg, blir det till ett ganska graverande vittnesmål om filmmakarnas okänslighet inför det behandlade ämnet.

Olofson visade ju med sin förra film, Sanning eller konsekvens (manus av Annika Thor) en stor insikt i de yngre medborgarnas liv och leverne, och hon hade dessutom en känslighet i åskådliggörandet av detsamma. Här verkar istället förnuftet ha vunnit över känslan. Och då brukar det ju sällan börja brinna i kulisserna.

Fredrik Sahl in

Sverige 1999 Manus: Soni Jörgensen Regi: Christina Olofson Foto: Robert Nordström

98 min **Från 7 år** I rollerna: Harriet Andersson, Stefan Norrthon, Rebecka Hemse mfl

Distribution: Sandrew Metronome